

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	6Cdo/73/2021
Identifikačné číslo spisu:	3110215283
Dátum vydania rozhodnutia:	26.10.2023
Meno a priezvisko:	Mgr. Dušan Čimo
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2023:3110215283.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobkyne 1/ H. E., F. - Q., U. Q.Á. XXX/X, 2/ Mgr. C. L., F., R. XX/XX, 3/ Mgr. K. W., F.U. - Q., U. Q. XXX/X, zastúpené advokátom JUDr. Andrejom Hudcovicom, Trenčín, Legionárska 2, proti žalovanému 1/ E. U., F., U. N. XXX/XX, 2/ K. U., bytom F., U. N. XXX/XX, obaja zastúpení Advokátskou kanceláriou JUDr. Danica Birošová, s.r.o., Trenčín, Piaristická 46, IČO: 36 837 857, 3/ Ing. A. Č.Y., F. - Q., T. XXX/XX, 4/ C. T., F., G.. R. XX/XX, 5/ Mgr. G. M., F., Š. XXXX, 6/ Ing. K. O., L., T. XXXX/XX, 7a/ Ing. G. H., F., T. XXXX/XX a 7b/ M. T., F. - Q., Š. XX/XX, o určenie vlastníckeho práva, vedenom na Okresnom súde Trenčín pod sp. zn. 12C/128/2010, o dovolaní žalobkyne 1/ až 3/ proti rozsudku Krajského súdu v Trenčíne z 25. novembra 2020 sp. zn. 27Co/71/2020, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žalobkyne sú povinné zaplatiť žalovaným 1/ a 2/ náhradu trov dovolacieho konania vo výške určenej súdom prvej inštancie.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Trenčín (ďalej len „súd prvej inštancie“) v poradí druhým rozsudkom zo 14. novembra 2018 č. k. 12C/128/2010-489 v spojení s opravným uznesením zo 23. mája 2019 č. k. 12C/128/2010-513 žalobu pôvodného žalobcu C. E., zomrelého X. G. XXXX, naposledy bytom F., U. Q. X (ďalej len „pôvodný žalobca“), ktorou sa po zmene žaloby, doručenej súdu 28. mája 2010, domáhal zrušenia parcely registra "C" KN č. 1645/4 s výmerou 75 m² - zastavané plochy a nádvoria, k. ú. Q., zapísanej na LV č. XXX, 2/ zrušenia parcely registra "C" KN č. 1645/5 s výmerou 19 m² - záhrady, k. ú. Q., 3/ nahradenia doterajších parciel registra "E" KN č. 239, 241, 242, 243, 246, 249, 253, všetky k. ú. Q. novými parcelami registra "E" KN č. 236, 237, 238, 239, 240, 241, 242, 243, 244, 246, 249, 250, 252 a určenia žalobcu za vlastníka nehnuteľností, nachádzajúcich sa v k. ú. Q. a to parc. registra "E" KN č. 236 - zastavaná plocha s výmerou 23 m² v podiele 1/1, parc. registra "E" KN č. 238- zastavaná plocha s výmerou 33 m² v podiele 1/2, parc. registra "E" KN č. 240 - zastavaná plocha s výmerou 5 m² v podiele 1/1, parc. registra "E" KN č. 243 - zastavaná plocha s výmerou 41 m² v podiele 1/2, parc. registra "E" KN č. 246 - zastavaná plocha s výmerou 49 m² v podiele 1/1, parc. registra "E" KN č. 250

- zastavaná plocha s výmerou 84 m² v podiele 1 zamietol v celom rozsahu (výrok I.). Žalobcovi uložil povinnosť zaplatiť žalovaným 1/, 2/ náhradu trov konania v rozsahu 100 % k rukám ich právneho zástupcu AK JUDr. Danica Bírošová, s.r.o. v lehote do 3 mesiacov od právoplatnosti uznesenia súdneho úradníka tunajšieho súdu, ktorým bude po právoplatnosti tohto rozsudku určená výška náhrady trov konania (výrok II.). Žalovaným 3/ až 7.b/ nepriznal náhradu trov konania (výrok III.).

2. V odôvodnení rozhodnutia uviedol, že žalobca neunesol dôkazné bremeno a nepreukázal, ktorých pozemkov, označených v súlade s katastrálnym zákonom by mal byť vlastníkom. Dôvodil, že podľa ust. § 80 písm. c/ OSP (Občianskeho súdneho poriadku) platného v čase podania žaloby ako aj podľa súčasného § 137 CSP (Civilného sporového poriadku, účinného od 01.07.2016) podľa písm. c/ a d/ iba určuje, či tu právo je alebo nie, alebo rozhoduje o určení právnej skutočnosti, teda nemôže svojim rozhodnutím zrušovať C KN parcele a nahradzovať ich doterajšími E KN parc. v správnych hraniciach (neposunutých). Takáto situácia sa podľa bývalého OSP i súčasného CSP rieši v súlade s katastrálnym zákonom (§§ 34, 35) tak, že žalobca k žalobe predloží znalecký posudok na identifikáciu v danom prípade pôvodných pozemnoknižných parciel z dedičského rozhodnutia po svojom otcovi sp. zn. D 1340/76 so súčasným stavom, v ktorom sú žalobcom požadované pozemky vyčlenené z terajších väčších C KN parc. č. 1645/1, 4, 5, k. ú. Q., pričom identifikácia parciel musí byť aj úradne overená. Žalobca predložil iba pracovnú verziu grafickej identifikácie súkromnej geodetickej spoločnosti. Súd žalobcu prvý raz vyzval na predloženie identifikácie žalovaných parciel formou súkromného znaleckého posudku na pojednávaní dňa 13. februára 2017 a do dnešného dňa, t. j. po uplynutí 1,5 roka ju nepredložil. Bez uvedenej identifikácie parciel okresný úrad, katastrálny odbor nevykoná záznam rozsudku súdu, ak by bol žalobca úspešný v tomto konaní o určení vlastníckeho práva. Zároveň poučil žalobcu o tom, že vlastnícke práva sa podľa § 100 ods. 2 Občianskeho zákonníka nepremlčujú, a preto žalobca si môže podať novú žalobu na súd, keď bude mať k dispozícii všetky katastrálnym zákonom požadované listiny. Zodpovednosť za výsledok súdneho konania (dôkazné bremeno) je iba na žalobcovi.

3. Krajský súd v Trenčíne rozsudkom z 25. novembra 2020 sp. zn. 27Co/71/2020 na odvolanie žalobkyní rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil a žalovaným 1/ a 2/ priznal voči žalobkyniam 1/ - 3/ náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %. Žalovaným 3/, 4/, 5/, 6/, 7a/ a 7b/ náhradu trov odvolacieho konania voči žalobkyniam 1/ - 3/ nepriznal.

4. V odôvodnení rozhodnutia konštatoval, že i keď pôvodný žalobca v priebehu odvolacieho konania, t. j. dňa 16. septembra 2019 doručil súdu podanie označené ako „predloženie úradných dokladov k odvolaniu“, obsahom ktorého boli geometrické plány zo dňa 1. marca 2018 a 6. novembra 2018, identifikáciu parciel, pozemnostný hárok č. 48, výpis z listu vlastníctva č. XXX, k. ú. Q. a fotografie, čím v podstate rozšíril svoje odvolanie o ďalší odvolací dôvod, a to dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. g/ CSP, ktorým je nedostatočnosť doteraz zisteného skutkového stavu z dôvodu prípustnosti jeho ďalšieho dotvárania novotami, ide o procesne neprípustný úkon, na ktorý odvolací súd podľa § 365 ods. 3 CSP nemôže prihliadať, keďže ho odvolateľ uplatnil po uplynutí odvolacej lehoty, t. j. po 2. januári 2019 a uvedeným podaním sa preto nezaoberal. Konštatoval, že z podaného odvolania vyplýva, že pôvodný žalobca, resp. žalobkyne nenamietajú nedostatky podmienok konania, vylúčenia sudcu alebo vady konania. Nie je teda splnená výnimka zo zákazu uvádzania nových skutočností a dôkazov až v odvolaní podľa § 366 písm. a/, b/, c/. Žalobkyne a pôvodný žalobca netvrdili, prečo tieto nové dôkazy uplatňujú až v odvolacom konaní a prečo ich nemohli uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie. Vzhľadom na uvedené nie je splnená výnimka zo zákazu uvádzania nových skutočností a dôkazov podľa § 366 písm. d/ CSP. Nové dôkazy nie sú akceptovateľným odvolacím dôvodom a nemožno ich v odvolacom konaní vykonať.

5. V odôvodnení rozhodnutia uviedol, že súd prvej inštancie vykonal dokazovanie v rozsahu potrebnom pre rozhodnutie vo veci, dospel k správny skutkovým záverom, ktoré majú oporu vo vykonaných dôkazoch a vec správne skutkovo i právne posúdil. K odvolacej námietke týkajúcej sa nesprávneho postupu súdu prvej inštancie, ktorý sám nekonal v intenciách právnych záverov vyplývajúcich z predošlého zrušujúceho rozhodnutia odvolacieho súdu uviedol, že súd prvej inštancie v ďalšom konaní po vrátení veci odvolacím súdom uznesením zo dňa 30. júna 2015 č. k. 6Co/783/2014-220 postupoval v

intenciách zrušujúceho rozhodnutia odvolacieho súdu. Konštatoval, že v priebehu ďalšieho konania pred súdom prvej inštancie vstúpila do účinnosti nová procesnoprávna úprava, dňa 1. júla 2016 nadobudol účinnosť zákon č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok, ktorý zrušil zákon č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok (OSP), podľa ktorého súd prvej inštancie do toho času postupoval, a podľa ktorého úpravy bol zrušený skorší rozsudok súdu prvej inštancie odvolacím súdom. Ustanovenie § 470 ods. 1 CSP určuje, že ak zákon neustanovuje inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti. Súd prvej inštancie sa riadil týmto ustanovením, ktoré mu od 1. júla 2016 ukladá v konaní postupovať podľa procesných pravidiel upravených CSP. Argumentoval, že základným princípom novej procesnoprávnej úpravy (odlišujúcej ho od predchádzajúcej procesnoprávnej úpravy, čo je aj obsahom odvolacej námietky pôvodného žalobcu) je princíp procesnej zodpovednosti strany sporu, ktorým je popretkávaný celý sporový poriadok. Civilný sporový poriadok zvyšuje procesnú zodpovednosť strán v dokazovaní a obmedzuje aktivitu súdu pri navrhovaní, a teda aj vykonávaní dôkazov. Preto súd prvej inštancie postupoval správne, uplatňoval uvedený princíp procesnej aktivity a od pôvodného žalobcu vyžadoval preukázať žalobný nárok a zároveň označiť a predložiť odvolacím súdom spomínané rozhodujúce dôkazy. Preskúmaním procesnej aktivity pôvodného žalobcu v ďalšom konaní zistil, že pôvodný žalobca podaním doručeným 7. novembra 2016 navrhol, aby sa dokazovanie doplnilo znaleckým posudkom. Dňa 13. februára 2017 pôvodný žalobca uviedol, že zabezpečí súkromný znalecký posudok. Súd prvej inštancie pojednávanie odročil na neurčito a určil pôvodnému žalobcovi lehotu troch mesiacov na predloženie súkromného znaleckého posudku. Súkromný znalecký posudok pôvodný žalobca nepredložil. Súd prvej inštancie následne upozornil pôvodného žalobcu, že ním predložený geometrický plán, „neobsahuje identifikáciu pôvodných pozemno-knižných parciel uvedených v zápisniciach... z dedičského rozhodnutia bývalého Štátneho notárstva v TN zo dňa 8. októbra 1976, č. k. D 1340/76-14 so súčasným stavom evidovanom v katastri nehnuteľností, že žalobu považuje za nedôvodnú, pretože pôvodný žalobca nepreukázal svoj tvrdený žalobný návrh...“. Na pojednávaní 24. septembra 2018 pôvodný žalobca predložil zameranie parciel - grafickú identifikáciu, požadovaný geometrický plán súdu nedoručil. Pôvodný žalobca si najneskôr od doručenia zrušujúceho rozhodnutia odvolacieho súdu musel byť a aj bol vedomý svojej procesnej povinnosti predložiť rozhodujúce dôkazy. Súd prvej inštancie mu bol v tomto smere v súlade s procesnoprávnymi možnosťami nápomocný, jednak uvedením predbežného právneho posúdenia k žalobcom predkladaným dôkazom so záverom o ich nedostatočnosti a jednak určovaním lehoty na dodatočné splnenie dôkaznej povinnosti (§ 181 ods. 4 CSP). Pôvodný žalobca však svoju povinnosť napriek výzve súdu nesplnil. Odvolací súd sa stotožnil so záverom súdu prvej inštancie, že pôvodný žalobca existenciu a dôvodnosť svojho žalobného nároku nepreukázal, neunesol tak dôkazné bremeno, čoho následkom bolo zamietnutie žaloby.

6. Proti uvedenému rozsudku odvolacieho súdu podali dovolanie žalobkyne, prípustnosť ktorého vyvodzovali z § 420 písm. f/ CSP. Namietali že : „Odvolací súd sa vôbec nezaoberal podstatou odvolacích námietok pôvodného žalobcu, týkajúcich sa nesprávneho postupu súdu prvej inštancie, ktorý sám nekonal v intenciách právnych záverov vyplývajúcich z predošlého zrušujúceho rozhodnutia odvolacieho súdu, hoci bol povinný sa týmito riadiť v ďalšom konaní a ktorý tak vlastnú povinnosť ďalšieho procesného postupu v konaní nedôvodne preniesol na pôvodného žalobcu s následkom zamietnutia žaloby v prípade nesplnenia tejto povinnosti, ktorá bola práva súdu prvej inštancie uložená zo strany odvolacieho súdu“. Mali za to, že námietka pôvodného žalobcu v jeho odvolaní nebola tak v rozsudku odvolacieho súdu vôbec posúdená z hľadiska skutočného obsahu a podstaty ale len z hľadiska postupu pôvodného žalobcu vo vzťahu k pojednávaniu, ktoré súd prvej inštancie vykonal, a na ktorom aj vo veci rozhodol 14. novembra 2018. Podľa ich názoru je celé odôvodnenie napadnutého rozsudku odvolacieho súdu založené len na všeobecných konštatovaniach o správnom postupe a rozhodnutí súdu prvej inštancie z hľadiska novej procesnej úpravy, bez ohľadu na skutočnosti vyplývajúce z predošlého zrušujúceho rozhodnutia odvolacieho súdu a s tým súvisiace povinnosti súdu prvej inštancie v ďalšom konaní. Navrhli rušiť rozsudok odvolacieho súdu spolu s rozsudkom súdu prvej inštancie a vec vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie.

7. Žalovaný 1/ a žalovaná 2/ zastúpení advokátom vo vyjadrení k dovolaniu uviedli, že odvolací súd sa vo svojom rozsudku napadnutom dovolaním vyčerpávajúcym spôsobom vyrovnal so všetkými

procesnými a skutkovými okolnosťami, ktoré v podanom odvolaní podal žalobca, tieto analyzoval, podrobil ich svojmu skúmaniu a odôvodnil ich na zákonných základoch. Konanie žalobcu vzhľadom na všetky okolnosti prípadu (odročovanie pojednávania po dobu viac ako pol roka na žiadosti a z dôvodov na strane pôvodného žalobcu, nepredloženie dôkazu o kúpeľnej liečbe, dôkazu o nemožnosti presunutia termínu liečby a o čase, kedy sa o ňom dozvedel) odvolací súd subsumoval tak, že nemožno ho vyhodnotiť inak ako procesnú obštrukciu pôvodného žalobcu s cieľom bezdôvodného predlžovania civilného sporového konania, ktoré nemôže požívať právnu ochranu. Konštatovali, že nemožno zabudnúť na to, že stranou v súdnom konaní je nielen ten, kto žalobu podáva (žalobca), ale aj ten, kto je žalovaný (v našom prípade žalovaný 1/ a 2/). Súdny spor začal v roku 2010 a podľa toho, že bolo zo strany žalobkyň podané dovolanie, trvá právna neistota u všetkých ôsmich žalovaných aj v tomto čase aj napriek tomu, že rozsudok je právoplatný. Domnievajú sa, že dovolacie dôvody tak, ako ich vo svojom podaní uviedli žalobkyne, v dovolacom konaní neobstoja. Navrhli odmietnuť dovolanie žalobkyne 2/ a 3/ z dôvodu, že bolo podané oneskorene a dovolanie žalobkyne 1/ podľa § 448 CSP zamietnuť ako nedôvodne podané. Zároveň žiadali priznať náhradu trov dovolacieho konania za dva úkony poskytnutej právnej služby.

8. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej tiež len „najvyšší súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana sporu, v neprospech ktorej bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), zastúpená advokátom (§ 429 ods. 1 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443, časť vety pred bodkočiarkou CSP) po preskúmaní, či dovolanie obsahuje zákonom predpísané náležitosti (§ 428 CSP) dospel k záveru, že dovolanie nie je procesne prípustné a treba ho odmietnuť. Na stručné odôvodnenie v zmysle § 451 ods. 3 vety prvej CSP dovolací súd uvádza nasledovné:

9. V zmysle § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, (len) ak to zákon pripúšťa. To znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu-ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, nemožno také rozhodnutie (úspešne) napadnúť dovolaním. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 CSP.

10. Podľa § 420 písm. f/ CSP je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

11. Dovolanie prípustné podľa § 420 CSP možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

12. Dovolací súd je dovolacími dôvodmi viazaný (§ 440 CSP). Dovolacím dôvodom je nesprávnosť vytýkaná v dovolaní (porovnaj § 428 CSP). Pokiaľ nemá dovolanie vykazovať nedostatky, ktoré v konečnom dôsledku vedú k jeho odmietnutiu podľa § 447 písm. f) CSP, je (procesnou) povinnosťou dovolateľa vysvetliť v dovolaní zákonu zodpovedajúcim spôsobom, z čoho vyvodzuje prípustnosť dovolania a v dovolaní náležite vymedziť dovolací dôvod (§ 420 CSP a/alebo § 421 CSP v spojení s § 431 ods. 1 CSP a/alebo § 432 ods. 1 CSP). V dôsledku spomenutej viazanosti dovolací súd neprejednáva dovolanie nad rozsah, ktorý dovolateľ vymedzil v dovolaní uplatneným dovolacím dôvodom.

13. Dovolateľky vyvodzujú prípustnosť dovolania z § 420 písm. f/ CSP. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky. Z práva na spravodlivý súdny proces ale pre procesnú stranu nevyplýva jej právo na to, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa

ňou predkladaným výkladom všeobecne záväzných predpisov, rozhodol v súlade s jej vôľou a požiadavkami, ale ani právo vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ňou navrhnutých dôkazov súdom a dožadovať sa ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, I. ÚS 97/97, II. ÚS 3/97 a II. ÚS 251/03). Z práva na spravodlivé súdne konanie vyplýva povinnosť všeobecného súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a dôkaznými návrhmi strán (avšak) s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie (I. ÚS 46/05).

14. Pojem „procesný postup“ bol vysvetlený už vo viacerých rozhodnutiach najvyššieho súdu tak, že sa ním rozumie len faktická, vydaniu konečného rozhodnutia predchádzajúca činnosť alebo nečinnosť súdu, teda sama procedúra prejednávania veci (to, ako súd viedol konanie alebo spor) znemožňujúca účastníkovi (strane sporu) realizáciu jej procesných oprávnení a măriaca možnosti jej aktívnej účasti na konaní. Tento pojem nemožno vykladať extenzívne jeho vzťahovaním aj na faktickú meritórnú rozhodovaciu činnosť súdu. „Postupom súdu“ možno teda rozumieť iba samotný priebeh konania, nie však rozhodnutie súdu posudzujúce opodstatnenosť žalobou uplatneného nároku (3Cdo/110/2017, 4Cdo/128/2017, 8Cdo/56/2017).

15. Pokiaľ „postupom súdu“ nie je rozhodnutie súdu - finálny (meritórny) produkt prejednávania veci v civilnom konaní, potom už „postupom súdu“ zásadne nemôže byť ani časť rozhodnutia - jeho odôvodnenie (obsah, spôsob, kvalita, výstižnosť, presvedčivosť a úplnosť odôvodnenia), úlohou ktorej je vysvetliť dôvody, so zreteľom, na ktoré súd rozhodol (3Cdo/173/2017, 7Cdo/150/2017, 8Cdo/49/2017). Otázku ústavnej súladnosti právneho záveru dovolacieho súdu založeného na takomto chápaní pojmu „procesný postup súdu“ posudzoval Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) napríklad v konaniach sp. zn. I. ÚS 21/2018, III. ÚS 614/2017, IV. ÚS 88/2018, v ktorých podané sťažnosti odmietol s odôvodnením, že nezistil žiadnu skutočnosť, ktorá by signalizovala svojvoľný postup najvyššieho súdu pri rozhodovaní o dovolaní nemajúci oporu v zákone.

16. Z hľadiska prípustnosti dovolania v zmysle § 420 písm. f/ CSP nie je významný subjektívny názor dovolateľa tvrdiaceho, že sa súd dopustil vady zmätočnosti v zmysle tohto ustanovenia; rozhodujúce je výlučne zistenie (záver) dovolacieho súdu, že k tejto procesnej vade skutočne došlo (3Cdo/41/2017, 3Cdo/214/2017, 8Cdo/5/2017, 8Cdo/73/2017).

17. K dovolacej námietke, týkajúcej sa nedostatočného vysvetlenia prečo prvoinštančný súd nevykonával dokazovanie v intenciách právneho názoru odvolacieho súdu, dovolací súd považuje za potrebné uviesť, že aj keď odvolací súd vo svojom zrušujúcom rozhodnutí dal súdu prvej inštancie pokyn na doplnenie dokazovania, prípadným nerešpektovaním tohto pokynu by sa prvoinštančný súd neodchýlil od záväzného právneho názoru odvolacieho súdu, nakoľko za záväzný právny názor odvolacieho súdu nemožno považovať pokyn na ďalší postup súdu prvej inštancie po procesnej stránke, napríklad na doplnenie dokazovania za účelom zistenia skutkového stavu (viď rozhodnutie sp. zn. 5Cdo/235/2010). Je potrebné uviesť, že prvoinštančný súd po procesnej stránke výslovne v intenciách pokynu odvolacieho súdu po zmene právnej úpravy ani konať nemohol. Bol povinný sa riadiť ustanovením, ktoré mu od 1. júla 2016 ukladá povinnosť v konaní postupovať podľa procesných pravidiel upravených CSP. Tým, že Civilný sporový poriadok zvyšuje procesnú zodpovednosť strán v dokazovaní a obmedzuje aktivitu súdu pri navrhovaní, a teda aj vykonávaní dôkazov, bolo potrebné aby pôvodný žalobca sám preukázal žalobný nárok a zároveň označil a predložil odvolacím súdom spomínaný rozhodujúci dôkaz. Z uvedeného dôvodu nemožno hovoriť ani o tom, že by odvolací súd sám nekonal v intenciách právnych záverov vyplývajúcich z jeho predošlého zrušujúceho rozhodnutia.

18. Dovolací súd zároveň pripomína, že už dávnejšia judikatúra najvyššieho súdu (R 111/1998) zastávala názor, že nepreskúmateľnosť rozhodnutia nezakladá zmätočnosť rozhodnutia a prípustnosť dovolania; nepreskúmateľnosť bola považovaná len za vlastnosť rozhodnutia súdu, v ktorej sa navonok prejavila tzv. iná vada konania majúca za následok nesprávne rozhodnutie veci. S tým názorom sa stotožnil aj ústavný súd (k tomu viď jeho rozhodnutia sp. zn. I. ÚS 364/2015, II. ÚS 184/2015, III. ÚS 288/2015 a I. ÚS 547/2016).

19. Na zásade, podľa ktorej nepreskúmateľnosť zakladá len tzv. „inú vadu konania“ (teda nie zmätočnosť) zotrvalo aj zjednocujúce stanovisko R 2/2016, prijaté na margo neskoršej odchyľnej judikatúry, považujúcej nedostatky odôvodnenia rozhodnutia za postup súdu odnímajúci účastníkom konania možnosť konať pred súdom, ktorého právna veta znie: „Nepreskúmateľnosť rozhodnutia zakladá inú vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ Občianskeho súdneho poriadku. Výnimočne, keď písomné vyhotovenie rozhodnutia neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu, môže ísť o skutočnosť, ktorá zakladá prípustnosť dovolania podľa § 237 ods. 1 písm. f/ OSP“. Zmeny v právnej úprave dovolania a dovolacieho konania, ktoré nadobudli účinnosť od 1. júla 2016, sa podstaty a zmyslu tohto stanoviska - pokiaľ ide o jeho druhú vetu - nedotkli, preto ho treba považovať (v práve uvedenom smere) aj naďalej za aktuálne (zvlášť ak aj z rozhodovacej činnosti Ústavného súdu Slovenskej republiky vyplynul názor, že prijatím CSP a v jeho rámci § 420 písm. f/ sa skoršie podmienky neliberalizovali, ale naopak sprísnil).

20. V danom prípade obsah spisu nedáva žiadny podklad pre uplatnenie druhej vety stanoviska R 2/2016, ktorá predstavuje krajnú výnimku z prvej vety a týka sa výlučne len celkom ojedinelých (extrémnych) prípadov, ktoré majú znaky relevantné aj podľa judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva. O taký prípad ide v praxi napríklad vtedy, keď rozhodnutie súdu neobsahuje vôbec žiadne odôvodnenie, alebo keď sa vyskytli „vady najzákladnejšej dôležitosti pre súdny systém“, prípadne ak došlo k vade tak zásadnej, že mala za následok „justičný omyl“, napr. ak odôvodnenie rozhodnutia súdu obsahuje výkladom neodstrániteľné protirečenia.

21. Odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom konaní nemusí odpovedať na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov rozhodnutia, ktoré sa preskúmava v odvolacom konaní (II. ÚS 78/05). Právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia neznamena, že súd musí dať podrobnú odpoveď na každý argument účastníka konania (II. ÚS 76/07).

22. V posudzovanom prípade obsah spisu nedáva podklad pre záver, že odvolací súd svoje rozhodnutie odôvodnil spôsobom, ktorým by založil procesnú vadu zmätočnosti v zmysle § 420 písm. f/ CSP. Za takú vadu nemožno považovať to, že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv dovolateľiek.

23. Pokiaľ dovolateľky namietali aj to, že rozhodnutia súdov nižšej inštancie spočívajú na nesprávnom právnom posúdení veci, dovolací súd uvádza, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a na zistený skutkový stav aplikuje konkrétnu právnu normu. Najvyšší súd už dávnejšie dospel k záveru, že realizácia procesných oprávnení sa účastníkovi neznemožňuje právnym posúdením (viď primerane R 54/2012 a 1Cdo/62/2010, 2Cdo/97/2010, 3Cdo/53/2011, 4Cdo/68/2011, 5Cdo/44/2011, 6Cdo/41/2011, 7Cdo/26/2010 a 8ECdo/170/2014).

24. Na tom, že nesprávne právne posúdenie veci nezakladá vadu zmätočnosti v zmysle § 420 písm. f/ CSP, zotrval aktuálny judikát R 24/2017. Naostatok najvyšší súd pripomína konštatovanie ústavného súdu v rozhodnutí sp. zn. IV. ÚS 196/2014 (ktoré sa síce týkalo právneho stavu do 30. júna 2016, je však naďalej aktuálne), v zmysle ktorého prípadný nedostatok riadneho odôvodnenia dovolaním napadnutého rozhodnutia, nedostatočne zistený skutkový stav alebo nesprávne právne posúdenie veci nezakladá vadu zmätočnosti.

25. Zdôrazňujúc už vyššie uvedené, odvolací súd potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny v zmysle § 387 ods. 1 CSP. Treba mať na zreteli, že konanie pred súdom prvej inštancie a pred odvolacím súdom tvorí jeden celok a určujúca spätosť rozsudku odvolacieho súdu s potvrdzovaným rozsudkom vytvára ich organickú jednotu. Z odôvodnení rozhodnutí súdov oboch inštancií (vychádzajúc z ich vzájomnej vecnej súvislosti a prepojenosti) je v danom prípade dostatočne zrejmé, čoho a z akých dôvodov sa účastníci domáhali, čo navrhovali, z ktorých skutočností a dôkazov súdy vychádzali, akými úvahami sa riadil prvoinštančný súd a ako tieto úvahy posudzoval odvolací súd; odvolací súd zaujal aj závery k jeho právnomu posúdeniu veci, s ktorým sa stotožnil. Obsah spisu nedáva podklad pre záver,

že odvolací súd svoje rozhodnutie náležite neodôvodnil.

26. Z vyššie uvedených dôvodov preto dovolací súd odmietol dovolanie ako procesne neprípustné podľa ustanovenia § 447 písm. c/ CSP.

27. Rozhodnutie o nároku na náhradu trov konania o dovolaní najvyšší súd neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá CSP).

28. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.